

မြသန္တာ

နေခြည်စောင့်သော
ပန်းတစ်ပွင့်

Monique de la Roche

ဖြူဝင်းနုနေတဲ့ အသားအရည်နှင့် လိုက်ဖက်ညီပြီး ပန်းသွေးထနေတဲ့ ကောင်မလေး၏ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို အမှတ်မထင် ငေးကြည့်မိသည်။ ။

သွေးကြောနီသေးသေးလေးများ ယှက်ဖြာနေတဲ့ ပါးပြင်နုထွေးလေးကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းအခါခါချရင်းက ရင်ထဲမှာ မနာလိုစိတ် ဖြစ်သွားမိပြီး မှန်ရှေ့မှာ မသိမသာ ရပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

မိမိ ပါးပြင်မှာ ရော ဒီလိုသွေးကြောလေးတွေ ယှက်ဖြာနေသလား။ မရှိ။ အဝါဘက်လူပြီး မွတ်ညက်သော အသားမှာ ပါးချိုင့်လေးပါရှိသာ။

ဘယ်လိုမှ ယှဉ်၍ မရနိုင်သော ငယ်ဂုဏ်လေးနှင့် နုရွယ်သော ပျိုမြစ်ခြင်းက အနိုင်ယူသွားလေပြီ။

ရင်မှာ ငြီးတွားရင်းက အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်သေးသော ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသူကလေးက ရှက်ပြုံးလေးနှင့်

‘မမ ဝတီနဲ့ လိုက်လားဟင်၊ ဝတီကတော့ ဒီအရောင်ကို သိပ်မကြိုက်ဘူး။ ဝတီမေမေက ဆင်ပေးလို့ ဝတ်ရတာ’

‘အိုး... လိုက်တာပေါ့၊ သမီးရယ်၊ သမီး မေမေရော၊ သမီးမမရော၊ သမီး အဒေါ်တွေကိုပါ အန်တီတာက အဆင်ရော ဒီခိုင်းရော ရွေးချုပ်ပေးလိုက်တာ။ အားလုံးဟာ သတို့ သားတွေ ငေးသွားလောက်အောင်ကို နတ်မိမယ်လေးတွေဖြစ်သွားလို့ သမီးလေးကို အန်တီတုဆီ လာအပ်ထားတာပေါ့’

‘သမီး မင်္ဂလာပွဲတွေမှာ သတို့ သမီးအရံလုပ်ဖို့ အဝတ်ကို အန်တီတော့
ဆီမှာ ပဲ လာလာချုပ်ရတာပဲ၊ အခုတော့’

‘အခုတော့ ကိုယ်တိုင်ဝတ်ဖို့ ချုပ်ရပြီပေါ့၊ သမီးလေးက ကံထူးရှင်ပဲ’

ဝမ်းသာအားရပြောနေသော မိခင်အား မျက်လုံးပြူးနှင့် တမေ့တ
မော ငေးကြည့်လိုက်သည်။ ။

မေမေ တကယ်မသိလို့ လား၊ သိလျက်နဲ့ မသိဟန်ဆောင်ပြီး ပြော
နေတာလား။

‘သမီးရေ ချိတ်ကလေး ယူပေးပါဦး၊ အတော်ပဲ၊ သမီးလေးရဲ့ ခန္ဓာကို
ယ်လေးမှာ ဟပ်နေတာပဲ’

မေမေ့စကားကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်မို့ ချုပ်လက်စ
အင်္ကျီကို အသာချထားလိုက်ပြီး အိမ်နောက်ဘက်သို့ ဝင်လာလိုက်သည်
။

‘ဪ... သမီးက မကြားဘူးထင်တယ်၊ ကဲ နုနုလေးကပဲ
ယူပေးစမ်းပါကွယ်’

မေမေ့အသံ သည် တံခါးနောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီမို့ တင်းထား
သောစိတ်များကို လျော့ချကာ မျက်ရည်များ သွန်ချလိုက်မိတော့သည်။ ။

မာမီ ကျေနပ်အောင် စေ့စပ်တာကို အမောင် ခေါင်းညိတ်ထားလိုက်
တယ်၊ ဘယ်လိုမှ ရုန်းလို့ မရအောင် တုပ်နှောင်ထားခံရတာမို့ လွှာ နား
လည်ပေးပါနော်၊ မောင့်အချစ်ကို ယုံပါ လွှာရယ်’

အမောင်၏ ရိုးစင်းလွန်းသော ဆင်ခြေသည် မိမိ၏ ယုံကြည်မှုကို မ
ရရှိနိုင်ပေ။

ငါးနှစ်နီးပါးလောက် ချစ်ခဲ့ရသောချစ်သူကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ ဟူသောအသိက စိုးမိုးကာ အသည်းတစ်ခြမ်း ပဲ့သွားသကဲ့သို့ နာကျင်စွာ ခံစားနေရသည်။ ။

မနေ့ကမှ သိရသော ပူလောင်သည့် သတင်းဆိုးကို မသိသေး ဟန် ဆောင်၍ နေသော်လည်း မရနိုင်ပေ။

‘သမီးရေ၊ ဪ... ငါ့သမီးနယ် အိပ်နေပြန်ပြီ။ ဒီလိုရာသီမှာ ဝတ်စုံ တွေက သိပ်ကျတာပဲကွယ်၊ အိပ်လို့ ရပါ့မလား၊ ကြိုးစားမှ ရမှာ ပေါ့ကွ ယ်၊ လုပ်ပါဦး။ သူတို့စေ့စပ်ပွဲအတွက် ဝတ်စုံ လာအပ်ကြတာ ကိုးစုံတော့ င်ရှိတယ်။ ညကျရင် လာယူမှာ ။ ဇစ်တပ်၊ ကြယ်သီးတပ်ဖို့ ပဲ ကျန်တော့ တယ်။ သတို့ သမီးလောင်း ဝတ်စုံကတော့ ဇစ်တပ်ပြီးရင် ပြီးပါပြီ’

စက်ချုပ်သံ ကတ်ကြေးသံကြားထဲမှာ မိခင်၏ အားကြိုးမာန်တက် အသံများက ထိုးထွက်လာ၏။

လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်က လာအပ်သော သတို့ သမီးငယ်လေးအတွက် ကိုယ်တိုင်အင်္ကျီတိုင်းပေးပြီး ကိုယ်တိုင်ဒီဇိုင်း ရွေးချယ်ပေးကာ မိခင် နှင့်အတူ ဝိုင်းချုပ်ခဲ့သော မိမိသည် လှပသော သတို့ သမီးလောင်းလေး အတွက် မုဒိတာစိတ်နှင့် အားကြိုးမာန်တက်လျက်။ ထိုသတို့ သမီးလောင်းမှာ မိမိချစ်သူရဲ့ သတို့ သမီး ဖြစ်နေ၏။

မနေ့ကမှ အမောင်ပြောခဲ့သောသတင်းက မုဒိတာစိတ်ကို အရောင် ဆိုးကာ အမဲရောင်သက်သက်ပြောင်းပြီး မနာလိုစိတ်၊ မခံချင်စိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ သောကစိတ်၊ ဝမ်းနည်းပူဆွေးစိတ်များ ဖြင့် မိမိတစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်လျက်။

ခင်ဝတီထွေးဆိုသော မိန်းမချောလေး၏ ဖိတ်စာကိုကြည့်ကာ ထိုနာမည်နေရာတွင် မိမိနာမည်ဖြစ်သော ချစ်ပွင့်လွှာသာ ဖြစ်သင့်သည်။ ။

‘လွှာ မယုံဘူး အမောင်၊ ဒီလောက်လှပပြီး နုနယ်တဲ့ မိန်းကလေးကို မိခင် အလိုကျရုံသာ စေ့စပ်လိုက်တယ်၊ ပြီးမှ မီးစင်ကြည့်ကပြီး လှုပ်ရှား မယ်။ အမောင့်ဘဝမှာ တစ်သက်တစ်ခါသာ လက်ထပ်သူက လွှာကလွဲ လို့ ဘယ်သူမှ မဖြစ်စေရဘူးဆိုတာဟာ ယုံတမ်းစကားဖြစ်ပြီး လေထဲမှာ ပျောက်သွားမှာ ပါ အမောင်ရယ်။ လွှာကို နှစ်သိမ့်မှုတွေနဲ့ ထားခဲ့မှာ ပါ’

အားပါးတရ ရှိုက်ငိုရင်းက ချစ်သူအား လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရ၍ ဝမ်းနည်းမှုမှ နာကျည်းမှုဘက်သို့ ပြောင်းလွဲလာကာ အမောင့်မိခင် ဒေါ်ဂုဏ်ခင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်ပေါ်လာပြီး

‘ဒီမိန်းမကြီးကြောင့် ဒီမိန်းမကြီးကြောင့်ပဲ’

‘ငွေမလိုဘူး၊ ရွှေမလိုဘူး။ ဒို့မှာ ဆယ်သက်စားမကုန် သုံးမကုန်အောင် ရှိနေပြီပဲ။ အဓိကက ဂုဏ်ပဲလိုတာလေ။ သား အလုပ်လုပ်ဖို့ သားလုပ်ငန်းမှာ ဂုဏ်ရှိဖို့ လိုအပ်တယ်။ မျိုးရိုးဂုဏ်ကြီးမြတ်သူနဲ့ မှ အန်တီရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားကို ပေးစားချင်တာ’

ဂုဏ်မရှိ ဖခင်မရှိတဲ့ မိခင်မုဆိုးမကြီး၏ ကြိုးစားပန်းစား ရှာဖွေမှုကို မလိုအပ်တဲ့ ဒေါ်ဂုဏ်ခင်အကြောင်း စဉ်းစားမိသောအခါ

အသည်းဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင် လာပြီး မုန်းတီးစိတ်များ ဖြင့် အောက်နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းဖိကိုက်ထားသည် မှာ သွေးများ စိမ့်ထွက် လာသည် အထိပင်။

နှုတ်ခမ်းပေါက်သွားသည့်အနာထက် အသည်းဒဏ်ရာက ပို၍ နာကျင်ခံစားနေရသည် ။

‘သွားမယ်၊ ရောက်အောင်ကိုသွားမယ်။ အဲဒီမိန်းမကြီးကို

အလန့်တကြား ဖြစ်အောင်ကို လုပ်ရမယ်’

ရုတ်ခြင်း ကုတင်ပေါ်မှ ရုန်းကနဲထခုန်ကာ မျက်ရည်များကို ကုန်စင် အောင် သုတ်လိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်လာလိုက်၏။

ရေပန်းဖွင့်ကာ ရေပန်းအောက်ထိုင်ပြီး စိတ်ကို အေးချမ်းအောင် နေလိုက်သည်။ ။

‘မမ ဝတီစေ့စပ်ပွဲကို လာဖြစ်အောင် လာရမှာ ပဲနော်၊ မလာလို့ ကတော့ စိတ်ဆိုးလိုက်မှာ ပဲ’

‘စေ့စပ်ပွဲကို လွှာ မလာချင်မလာပါနဲ့ ကွယ်။ လွှာ ခံစားနေရတာကို မောင် မကြည့်ရက်ဘူး’

ဆန့်ကျင်ဘက် ဖိတ်ကြားခြင်းကြားမှ ဆုံးဖြတ်ရခက်ခဲနေစဉ် နောက်ဆုံးတော့ ဒေါ်ဂုဏ်ခင်၏ မျက်နှာကို တွေ့မြင်ကာ မျက်လုံးချင်း ရင်ဆိုင်လာကြည့်ချင်လာသဖြင့် သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

‘မေမေ လွှာ့ကို စေ့စပ်ပွဲသွားဖို့ ဝတ်စုံတစ်စုံ အမြန်ချုပ်ပေးပါ၊ သတို့သမီးဝတ်စုံနဲ့ တူတဲ့ ဒီဇိုင်းမျိုးကို လွှာ ဝတ်ချင်တယ်’

‘ဟဲ့ အရူးမ၊ အဲ့ဒီကို ဝတ်သွားဖို့ မသင့်တော်ပါဘူး’

‘လွှာ မရူးပါဘူး မေမေရယ်’

ဆံပင်များကို ခြောက်သွေ့အောင်သုတ်ရင်းက မိခင်အား ပူဆာလိုက်သဖြင့် အလန့်တကြားဖြစ်သွားသော မိခင် နောက်ကျောကို သိုင်းဖက်ရင်းက

‘အရောင်ပဲကွဲမှာ ပါ မေမေရယ်၊ သမီး ဝတ်ချင်တာက အသည်းကွဲရောင်ပါ၊ ဒါဆိုဖြစ်တယ် မဟုတ်လား’

‘အင်း... အင်း’

မေမေက နည်းနည်းဒီဇိုင်းကို ပြင်ချုပ်ပေးရမှာ ကို အလိုလို သိလိုက်သည်။ ။ ချက်ခြင်းပင် ဝယ်နေကျ ပိုးဖဲကုန်တိုက်သို့ ဆံပင်မခြောက်သေးမီ ပြေးထွက်လာ၏။

ဖိတ်စာကို လုံခြုံစွာသိမ်းခဲ့ပြီး မနက်ဖြန် သွားခါနီးမှ မေမေမြင်သာအောင် ထုတ်ထားခဲ့လျှင် မေမေ သဘောပေါက်သွားမှာ ပါ။

ဟိုတယ်ပေါင်းများစွာတို့ ၏ မင်္ဂလာပွဲနှင့် အကျွမ်းတဝင်ရှိပြီး အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် အပျိုကြီးပိုင်းဝင်လာသော မိမိအဖို့ စားပွဲနံပါတ် တစ်နှင့်နှစ်က နှစ်ဖက်သောမိဘဆွေမျိုးနှင့် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးများ ထိုင်ရန်မို့ ဝင်မထိုင်သော်လည်း သားချင်းများ ထိုင်သည့် စားပွဲနံပါတ်သုံးမှ ဝတ်စုံ ဖောက်သည် သတို့ သမီးလောင်း၏ အစ်မ ဒေဝီဦးနှင့်တွေ့၍

‘ဒေဝီ ကိုယ် မင်း နားမှာ ပဲထိုင်မယ်နော်၊ အဖော်မပါလို့၊’

‘ပြောစရာလိုသေးလား လွှာရယ်၊ ဒေဝီနဲ့ လွှာတို့ က ညီအစ်မတွေပဲဟာ၊ လာ ဒီမှာ ထိုင်၊ ဪ... ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ မင်း အစွဲထုတ်ချင်ရင် ဟိုဒေါင့်က လူပျိုကြီးနား သွားထိုင်ပါလား။ လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ ဘုန်းကြီးဝတ်မှာ တဲ့ ။ အဲဒါ သတို့ သားရဲ့ ဦးလေးအရင်းလေ။ ဒေါ်ခင်မာရီရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်လှစွာသော မောင်လေးဒေါက်တာကျော်ဦးရီတဲ့ ။ နိုင်

ငံခြားက ဘွဲ့ယူလာတာ မကြာသေးဘူး၊ ကြည့်ပါလား၊ မင်္ဂလာဆောင်
ကို မဖြစ်မနေလို့ လာရပြီး စိတ်ပျက် ညစ်ညူးနေတဲ့ ပုံနဲ့ ’

‘ဟုတ်ပါ၊ အခုပဲ တောထွက်တော့မယ့်ပုံစံနဲ့ ၊ ကဲ ကိုယ် အဲဒီနားမှာ ပဲ
သွားထိုင်မယ်’

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွား၏။ သူ့ကို မြင်ဖူးသလိုလိုရှိတာမို့ အ
ရင်အရင်က သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းပုံစံနှင့် ပြုံးပြကာ သူနံဘေးမှာ ဝင်
ထိုင်လိုက်၏။

အခမ်းအနား မစသေးသဖြင့် လူများ ရှင်းသလို ဆွေမျိုးများ လည်း
မစုံသေးပေ။ ဒေါ်ဂုဏ်ခင်တို့ လည်း မရောက်သေး။ အသက်လေးဆယ်
ကျော် ငါးဆယ် မပြည့်သေးသော အမျိုးသမီးကြီးအဖို့ လှချင်ရှာကာ အ
ချိန်ကုန်ခံကာ ပြင်ဆင်နေတော့မည်။

‘ညီမ ထိုင်မယ်နော်’

မှ င်သက်သွားသလို ကိုယ့်ကို တအံ့တဩနှင့် ငေးကြည့်နေသည် မို့
ရင်ထဲမှာ ဂုဏ်ယူကျေနပ်သွား၏။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ ထိုင်ရမှာ လား’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ’

‘ကျွန်မက နောက်ကျတယ်ထင်နေတာ၊ တော်သေးတာပေါ့’

အလောတကြီးဖြစ်ဟန်ဖြင့် သူ့ကို အရေးမလုပ်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကို
ယ်ပြောရင်းက ဒေဝီဦးကို လှမ်းကြည့်မိသည် ။ ဒေဝီက အလိုက်သိစွာဖြ
င့် အနားလာ၍

‘လွှာရေ ခဏနော်၊ ဒီနားမှာ ခဏထိုင်နေပါဦးနော်၊ ဒေါက်တာနဲ့ စ

ကားပြောကြပေါ့။ ဒေါက်တာ သူက ဒေဝီမိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း ချစ်ပွင့်လွှာပါ။ ဒေါက်တာ ကျော်ဦးရီတဲ့ ’

‘ချစ်ပွင့်လွှာ’

သူ့နှုတ်ဖျားမှ တအံ့တဩလိုက်၍ ရေရွတ်သံများက ချစ်ပွင့်လွှာအတွက် အားအင်တစ်ခု ဖြစ်သွားစေခဲ့သည်။ ။

ထိုနေ့က နေရာကောင်းထိုင်ချင်၍ တမင်နာရီဝက်စော၍ လာခဲ့သည် မှာ အလွန်ကံကောင်းသော အချိန်အခါပင် ဖြစ်ပေသည်။ ။

‘မင်းလေး ရန်ကင်းမှာ နေတာလား’

‘ရှင်’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့’

‘ဆယ်တန်းအောင်သွားပြီလား’

‘ရှင်’

သည် တစ်ခါတော့ နေရာတကာ စပ်စပ်စုစုနိုင်သော ချစ်ပွင့်လွှာတစ်ယောက် အံ့အားသင့်ကာ စကားမများ နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်ရတော့သည်။ ။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်က မင်း ဆယ်တန်းဖြေခါနီး ခုံနံပါတ်သွားကြည့်တဲ့ နေ့မှာ မင်း ခြေထောက်ကို စွန်ကြိုးနဲ့ ငြိပြီးရှုသွားလို့ သွေးတွေထွက်သွားတာ၊ ကိုယ့်တူက မင်းကို ကိုယ့်ဆေးခန်းကို လာပို့သွားတာပဲလေ’

‘ဪ... ကျွန်မ မှတ်မိပြီ’

မမှတ်မိဘဲ နေပါ့မလား။ စွန်ကြိုးနဲ့ အညှီကောင်းလို့ သူတူရဲဝင့်နိုင်နဲ့ ညှိသွားကြတာပဲ။

‘ဒဏ်ရာတောင် မပျောက်သေးဘူး’

‘ဟုတ်လား၊ ညာဘက်ကထင်တယ်’

‘အို’

ဆရာဝန်ပီပီ ဒဏ်ရာအတွက်ကို အကျင့်ပါနေသလို အောက်ငုံအကြည့် မိမိကလည်း အမှတ်မထင် ညာခြေကို စားပွဲခုံဘေးမှာ ထိုးပြကာ အောက်ငုံကြည့်မိတော့ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

မျက်လုံးထဲ ပြာခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။

ဒါဟာ ဟန်ဆောင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။

အိပ်မရတဲ့ ညက သုံးညရှိသွားပြီကိုး။

‘ကျွန်မ ကျွန်မ မူးလိုက်တာ’

‘ဟင်’

ဆရာဝန်၏ စိုးရိမ်တကြီး ဖေးမခြင်းသည် ဒေါ်ဂုဏ်ခင်အတွက် တုံ့ပြန်မှုလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ဖေးမပေးသလိုပါပဲလား။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

‘ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးတွေဘက်က ဝတ်စုံလာအပ်ကြတာ သိပ်ပင်ပန်းသွားတယ်ထင်တယ်။ လွှာ နားမလားဟင်’

ဒေဝီဦးက စိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်ခြင်းသည် ဒေါ်ဂုဏ်ခင်တို့ သားအမိနှင့် ရှောင်လွှဲပေးသလို ဖြစ်သွား၏။

‘ဆောရီး ဒေဝီရယ်၊ ဝတီကို ပြောလိုက်ပါနော်၊ လွှာ ဆက်မထိုင်နိုင်တော့လို့ ပါ’

‘လာ လာ၊ ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်’

‘ကူညီပါဦး ဒေါက်တာ။ လွှာအိမ်က ရန်ကင်းတင်ပါ။ နီးတော့နီးပါတယ်၊ မှီမယ်ထင်တယ်။ ဪ... ဒေဝီအိမ်က ဒရိုင်ဘာကို ပြောပေးမယ်လေ’

မိမိအတွက် ချက်ချင်းပြာယာခတ်သွားကြ၏။

‘ကိုယ် တွဲမယ်နော် ချစ်ပွင့်လွှာ၊ မင်း လဲသွားမှာ စိုးလို့ ’

‘ရပါတယ်။ ဒေါက်တာ မလိုက်ပါနဲ့ ၊ မူးနောက်နောက် ဖြစ်ရုံပါပဲ၊ တော်ကြာ မမှီဘဲ နေအုံးမယ်’

‘မှီပါတယ်။ မင်းကို အိမ်လိုက်ပို့မပေးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အနားယူဖို့ လိုတယ်လေ၊ ကိုယ် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်။ မဒေဝီ ကိုယ် အမှီပြန်လာပါ့မယ်’

ချစ်ပွင့်လွှာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ လူမှုရေးကိစ္စကို အလိုက်သိနားလည်တတ်ပေမယ့် သည် တစ်ခါတော့ မငြင်းပယ်တော့ဘဲ ဒေဝီနားကပ်ကာ

‘စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့ နော်။ ဒေါက်တာ သိပ်မတွဲပါနဲ့ ၊ ဒေဝီပဲတွဲပါ။ သူများ တတွေ စိုးရိမ်ပြီး စိတ်ပူကုန်လိမ့်မယ်။ မင်္ဂလာယူမယ့်အချိန်မှာ ဆောရီး ဒေဝီရယ်’

‘ရပါတယ်။ ကိုယ်တို့ က အတင်းလောလို့ ဖြစ်ရတာပဲ၊ ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ မင်းကို ကားပေါ်အထိ ပို့ပေးပါ့မယ်’

ကိုယ့်ကို လိုက်ပို့ပေးတဲ့ ကားက ပြန်ထွက်သွားပြီမို့ ဒေါက်တာကားကိုပဲစီးရင်းက အတွေးတွေ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားသွားတော့သည် ။

သိပ်အမူအယာလုပ်ပြီး ဒေါက်တာကျော်ဦးရီကို အနားကမခွာအော

င် လုပ်ထားနိုင်ပေမဲ့ ဒေါ်ဂုဏ်ခင် သိသွားရင် ချစ်ပွင့်လွှာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနားကို ကပ်ခွင့်မရနိုင်အောင် ပိတ်ပင်တားဆီးတော့မှာပဲ။ ဒါကြောင့် မာန်တင်းပြီး

‘ကျွန်မကို အိမ်ပဲပို့ပေးပါ ဒေါက်တာရယ်’

‘မင်းရဲ့ အိမ်မှာ နားလို့ ရအောင် တိတ်ဆိတ်လို့ လား’

‘တံခါးပိတ်အိပ်ရင် ရပါတယ်’

‘မင်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ မင်းကို အိပ်ဆေးထိုးပေးခဲ့မယ်၊ သုံးနာရီလောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားရင် အားပြည့်ပါပြီ’

‘ကိုယ် တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ အိမ်ပါ’

ထပ်မပြောတော့ဘူး။ အမောင်ရယ်၊ သူရယ်၊ လွှာရယ်တို့ ဟာ စွန့်ကြိုးညှိသွားသလိုပဲ။ သူဟာ ကိုယ့်နာမည်ကို မှတ်မိနေလောက်အောင်ကို တွယ်ငြိသွားခဲ့ပြီပဲကိုး။ အမောင်ကလည်း ဒီလိုပဲလေ။

အံ့ဩဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ ကိုယ် ပစ်တဲ့ ခဲက တူကိုမှန်ပြီး လွှင့်စင်သွားကာ ဦးလေးကိုပါ သွားထိမှန်သွားပြီပဲ။

ငယ်ငယ်က မေမေ ပုံပြောဖူးတယ်လေ။ အဆိပ်မိပြီး အိပ်ပျော်သတိ မေ့သွားတဲ့ မင်းသမီးလေးကို ဖူးစာရှင် မင်းသားလေးက အနမ်းလေးနဲ့ နှိုးလိုက်မှ နှိုးသွားတယ်ဆိုတာလေ။

သူဟာ ကိုယ့်ကို နမ်းမနမ်းတော့ မသိဘူး။ အအေးဓာတ်လွှတ်ထားတဲ့ လူပျိုကြီး အခန်းထဲမှာ လက်မောင်းပြတ်အင်္ကျီနဲ့ မို့ စောင်ပါးလေး ခြုံပေးခဲ့ပြီး ကိုယ့်လက်ကို အားဆေးနဲ့ အိပ်ဆေးထိုးပေးကာ သိပ်ထားခဲ့တာ။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ အကြာကြီးပဲ။ နိုးလာ

တော့ ဝမ်းစောင်အိအိမွေးမွေးလေးက စောင်ပါးလေးပေါ်မှာ လွှမ်းခြုံလို့

။

ကိုယ့်ဘေးနားမှာ ထိုင်ပြီး စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ဆရာဝန်လူပျိုကြီးရဲ့ ရှုန်းလက်တဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရတာပဲ။

‘အို... ကျွန်မ သိပ်အိပ်ပျော်သွားလား’

‘ဟင်... သိပ်အိပ်ပျော်သလားတော့ မသိဘူးကွာ။ စေ့စပ်ပွဲပြီးလို့ ဒေဝီဦးက လာကြည့်သွားတယ်။ ပြီးတော့ မင်းအမေကိုပြောလို့ မင်း အမေက လာကြည့်သွားတယ်။ ခုနက ဖုန်းတစ်ခါ ဆက်သေးတယ်’

‘ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲ’

‘ညကိုးနာရီ’

‘အို... အဲဒီလောက်တောင်လား’

ရှက်ပြီးပြီးလိုက်တဲ့ ကိုယ့်ပါးချိုင့်ကို စိုက်ခနဲ ငေးကြည့်လိုက်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ မျက်လုံးထဲက ‘ချစ်သွားပြီ’ဆိုတဲ့ စာကို ဖတ်လိုက်ရတယ်။

‘အားတော့ပြည့်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီးစီစီကြီး ဖြစ်နေသလိုပဲ၊ အိမ်ပြန်ပြီး ရေချိုးလိုက်ချင်တယ်’

‘သွေးပေါင်သိပ်ကျပြီး အားနည်းတဲ့ အချိန်မှာ ရေချိုးဆင်ခြင်လိုက်ပါကွယ်။ နို့နွေးနွေးလေးသောက်ပြီး ကိုယ် ဆေးတိုက်ပါ့မယ်။ မင်း မျက်နှာသစ်ချင် သစ်လိုက်ဦးလေ။ ကိုယ့်ဆီမှာ တော့ လိမ်းခြယ်စရာ ဘာမှ မရှိဘူး’

‘ရပါတယ် ကျွန်မက အဲဒီလောက် ဇီဇာမကြောင်ပါဘူး။ မျက်နှာသစ် လိုက်မယ်နော်’

‘ကိုယ် ဧည့်ခန်းမှာ စောင့်နေမယ်’

ကောင်းတဲ့ ကံကြမ္မာက ကိုယ့်ဘက်မှာ ပဲ ရှိနေသေးတာပါလား။

အံ့ဩစရာတိုက်ဆိုင်မှုဟာ ဒေါ်ဂုဏ်ခင်အတွက် အကောင်းဆုံးသော တုန့်ပြန်မှုကိုပေးဖို့ စောင့်နေပြီပဲ။

ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး အပြင်ထွက်လာတော့ မျက်နှာသုတ်ပဝါရယ်၊ ဘီးလေးရယ်က ခုတင်ဘေးက ခုံပေါ်မှာ အဆင်သင့်စောင့်နေတယ်။ လူပျိုကြီး အိပ်ခန်းမို့ တစ်တောင်သာသာ မှန်ချပ်ကလွဲလို့ ဘာမှ မရှိပဲ ဆေးဘီရိုနဲ့ အဝတ်ဘီရိုသာရှိတယ်။ တစ်ခန်းလုံး သန့်ရှင်းပြီး ကတ္တီပါမွှေးပွကော်ဇော အစိမ်းရောင် အိပ်ခန်းနံရံအစိမ်းနုရောင်လေးနှင့် လိုက်ဖက်လှ၏။

အမှန်တကယ် မူးနောက်နေတဲ့ ကိုယ်က အဝင်မှာ ဘာကိုမှ သတိမထားမိပေမယ့် ထွက်လာတော့ တစ်အိမ်လုံး အအေးဓာတ်တွေ လွှတ်ထားပြီး မှိုင်းမှိုင်းလေး ဖြစ်နေတယ်။

ဧည့်ခန်းဆိုတာ အစိမ်းနုလေးဟာ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ထိုင်နေရသလိုပဲ၊ သက်တောင့်သက်သာလေးရှိပြီး နူးညံ့ထွေးအိလှသည် ။

‘ကိုယ် ဆရာဝန် ဖြစ်ကာစက ဒီအိမ်လေးဟာ ဆေးခန်းပဲပေါ့။ မင်းခြေထောက်ဒဏ်ရာက သွေးစက်တွေဟာ ကိုယ့်အိမ်မှာ စွန်းပေခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ အံ့ဩစရာ တိုက်ဆိုင်မှုပဲ။ အဲဒီထဲက မင်းကို ကိုယ်ဘယ်တော့မှ မေ့မသွားခဲ့ဖူးလေ’

လူနာတွေ အများကြီးနဲ့ နိုင်ငံရပ်ခြားသွားခဲ့သူတစ်ယောက်ဟာ ဆယ်တန်းကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို မမေ့ခဲ့ဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ဖြစ်နိုင်တယ်။

ညာပြောတာ မဟုတ်ပဲ ညာဘက်ခြေထောက်မှာ စွန်ကြိုးနဲ့ ညှိပြီး သူ
ဆေးခန်းမှာ သွေးပေးခဲ့တာကအစ မှတ်ထားခဲ့သူပဲ။

သူက ကိုယ့်ပခုံးပေါ်ကို ဆင်စွယ်ရောင် ကုတ်အင်္ကျီလေးကို လွှမ်းခြုံ
ပေးလိုက်သည် ။

‘မင်း အေးနေမှာ စိုးလို့ မင်းအမေကို အိမ်စောင့်ထားခဲ့ပြီး ရန်ကင်းစ
င်တာမှာ နို့ဝယ်ရင်း အနွေးအင်္ကျီတစ်ထည် ဝယ်လာတယ်’

‘ဟာ... ဆေးလဲကုပေးတယ်၊ အိပ်လဲအိပ်ခိုင်းတယ်၊ အင်္ကျီလဲ ဝယ်
ပေးတယ်၊ ဒီလိုဆေးခန်းက သိပ်ရှားပါးတာပဲ’

‘အစားလဲ ကျွေးဦးမယ်လေ။ ဟော့ပေါ့ သွားစားကြရအောင်။ ကိုယ်
လဲ ဘာမှ မစားရသေးဘူးလေကွယ်။ ရော့ နွားနို့သောက်ပြီး ဆေးသောက်
လိုက်ဦး’

သူ အနားမှ လှစ်ခနဲ ထွက်သွားသည် ။

နွားနို့တစ်ဥ်သောက်လိုက်မှ ဆာလောင်မှန်း ဗိုက်ကအချက်ပြ နေ
လေသည် မို့ တစ်ခွက်လုံးကုန်အောင် သောက်လိုက်သည် ။ အစစ အရာ
ရာ စေ့စပ်သေချာသော ဆရာဝန်ကြီးက

‘မေမေဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ၊ နောက်တစ်နာရီဆို ရောက်လာပါမယ်
လို့’

အံ့ဩချိန်မရနိုင်အောင်ပင် လှုပ်ရှားမှုမှာ မြန်ဆန်လှသည် ။ ပို၍ အံ့
ဩလောက်အောင်ကိုပင် ဖုန်းပြောပြီးနောက် သူ ပေးလာသောဗူးလေး
ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ

‘ကိုယ်နဲ့ မကွာ သိမ်းထားတာ ငါးနှစ်ရှိပြီဗျာ’

ဗူးထဲက

လက်ကိုင်ပုဝါလိုလို

ပိတ်စလေးမှာ

ကျောင်းလက်တွေ့ဖွံ့ဖြိုးရေးအချိန်၌ ပန်းထိုးတဲ့ ပညာကို စသင်ရ၍ တစ်တောင်ခန့်ရှိသော ပိတ်ဖြူအနားမှာ ချည်ဖောက်၍ ချည်ထိုးပြီး ဒေါင်လိုက်ပုဝါအစောင်းကို ကြက်ခြေခတ်သဏ္ဌာန် စာတန်းနှစ်ခု ထိုးထား၏။ ချစ်ပွင့်လွှာကို အလည်မှာ ပွင့်တစ်လုံးကို ကြီးကြီးနှင့် ချည်အနီဖြင့် ပန်းစာလုံးဖော်၍ ဘေးတွင် ချစ်နှင့်လွှာကို နှစ်လုံးစီ ကြက်ခြေခတ်ထိုး၍ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် ချစ်ပွင့်လွှာက ရောင်စုံ အစိမ်း၊ အဝါ၊ အပြာ၊ ခရမ်းကြားတွင် ပွင့်စာလုံးက ထင်းလျက်။ သွေးစိမ်းများက ဟိုတစ်ကွက်သည် တစ်ကွက် ခြေထောက်မှ သွေးများကိုတိတ်စေရန် အမြတ်တနိုး လက်ထိုးထိုးထားသော အစလေးနှင့် ချည်နှောင်လိုက်၏။

အဝတ်ကိုဖယ်၍ ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်စဉ် ပုဝါကျန်ခဲ့မှန်း သိသော်လည်း စာမေးပွဲဖြေနေရ၍ သွားမယူဖြစ်တော့ပေ။

‘ကိုယ် လျှော်ပြီးသိမ်းထားတာ၊ ပိုင်ရှင်တွေ့ရင် ပြန်ပေးမလို့’

‘ဟုတ်လား၊ ကဲ ပိုင်ရှင်တွေ့ပြီ ပြန်ပေး၊ အခုပြန်ပေး ယူသွားမယ်နော်’

‘မလုပ်ပါနဲ့ ကလေးမရယ်’

သူက အလန့်တကြား ပြန်ဆွဲယူကာ ဗူးထဲပြန်ထည့်လိုက်သည်။

‘မင်း ခုထိ အိမ်ထောင်မကျသေးဘူးပဲကိုး၊ ချစ်သူတွေရော ရှိပြီလား’

ပွင့်လင်းစွာ မေးလိုက်သဖြင့် ရုတ်တရက် ရင်ထဲစူးနစ်ကာ ပြုံး၍ ခေါင်းခါရင်းက

‘ရှိဘူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျန်ရစ်တော့လို့ ထားခဲ့သွားပြီ’

‘ဟင်... မင်းလိုလှပတဲ့ မိန်းကလေးကို ထားခဲ့ရင်သလားကွယ်’

‘ပိုလှတဲ့ သူရှိလို့ ပေါ့’

ပေါ့ပေါ့လေးပြောရင်းက နုနယ်လှပသော ခင်ဝတီထွေး၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည်။ ။

‘ဖူးစာမပါလို့ ပဲပေါ့ကွာ၊ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ ဒီပုဝါပိုင်ရှင်ကလွဲရင် ကိုယ့်ဘဝမှာ ချစ်သူဆိုတာ မရှိတော့ဘူးလို့ ’

‘ဘုရားရေ’

အမှန်တကယ် တအံ့တဩနှင့် လန့်ကာအော်လိုက်မိသည်။ သူက အပြုံးမပျက်ပဲ

‘မင်းအတွက်တော့ အစိမ်းသက်သက်ဖြစ်ပေမဲ့ ကိုယ်က မစိမ်းဘူးကလေးမရယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ အချစ်ကို ကိုယ်ပဲသိတယ်။ ဒီမှာလေ’

သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ခေါက်ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ ။

မိမိဓာတ်ပုံလေး။ ဆယ်တန်းဖြေရန် ဓာတ်ပုံများ ရိုက်စဉ် အပိုဓာတ်ပုံက ပျောက်သွားခဲ့၏။

‘မင်းက ဆေးဖိုးပေးမလို့ ပိုက်ဆံအိတ်ဖွင့်တုန်း ထွက်ကျသွားတာထင်တယ်၊ ညနေ အမှိုက်လှဲမှ ကြမ်းပြင်မှာ တွေ့လို့ ကိုယ် ပလတ်စတစ်လောင်းပြီး၊ သိမ်းထားခဲ့တာ၊ သွားလေရာမှာ မင်းရဲ့ ပုံလေးကို ကိုယ်အသည်းနဲ့ အနီးစပ်ဆုံးမှာ ထားထားတယ်၊ ဟိုနိုင်ငံခြားရောက်တဲ့ အထိလေ၊ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဝေးခဲ့တာ ငါးနှစ်ကျော်သွားပြီလေ၊ မင်းကို ကိုယ်ရှာဖွေမလို့ ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မတွေ့တော့ဘူး၊ အိမ်ထောင်ကျနေပြီလို့ ထင်ပြီး လက်လျှော့လိုက်တော့မလို့ အခု’

ငို၍ ရီ၍ မရသောမျက်နှာကို မမြင်စေရန် ခေါင်းကို တွင် တွင် ငုံ့ထားရင်းက သူ့စကားကြားမှာ ရှက်ရမယ့်အစား အံ့သြဝမ်းသာနေမိသည်။ ။

ဘယ်လောက်ကံကောင်းလိုက်သလဲ။ ဒေါ်ဂုဏ်ခင်ကို စွေ့စွေ့ခုန်သွားစေရန်အတွက် အဲဒီလောက်ပဲ တိုက်ဆိုင်မှုက ရှိနေပြီလား။

တကယ့်ကို ဝမ်းဂိုးတူးကမ်း ဆိုတာပဲလား။

တစ်နေ့ကပဲ ချစ်သူက ထားခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ နောက်တစ်ယောက် ချစ်သူအသစ်ရပြီ။ ကိုယ့်ကို အမောင်နဲ့ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပဲ စွဲလမ်းချစ်ခင်မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ သူပဲလေ။

အရင်ဘဝက ဆုတောင်းခဲ့လို့ ဒေါ်ဂုဏ်ခင်နဲ့ ဘာလို့ ဒီလောက်ရေစက်ပါနေရတာလဲ။

သားနဲ့ သဘောမတူလို့ ခွဲခဲ့တာ သားကတော့ ခွဲလို့ ရတယ်။ မောင်အရင်းကို ခွဲလို့ ရနိုင်ပါ့မလား။

အသည်းတခြမ်းကို သားကယူ ကျန်တဲ့ အသည်းတစ်ခြမ်းကို မောင်ကယူ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ။

တူနဲ့ ဦးလေးအကြားမှာ မိမိ အနေခက်မှာ လား။

ဘယ်လိုမှ မခက်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာပဲ။

အဓိကက လှေနံနှစ်ဘက်နင်းချင်လို့ နှစ်သိမ့်ထားတဲ့ အမောင်နဲ့ ဝေးဝေးနေပြီး ဦးလေးရဲ့ ချစ်သူအနေနဲ့ သူနဲ့ တန်းတူ မိန်းကလေးကို ဒေါ်လေးလို့ ခေါ်ရမယ်ထင်တယ်။

‘ကဲ ခေါင်းအေးအေးလေးနဲ့ စဉ်းစားပြီး အမေနဲ့ တိုင်ပင်လိုက်ဦးလေ

၊ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ဘာမှ မစဉ်းစားဘူး၊ မင်းလေးကို စွဲလမ်းခဲ့တာ ငါးနှစ်ကျော်ပြီ၊ မင်းလေးမှာ ကလေးဘယ်နှစ်ယောက်ရှိရှိ လွတ်လပ်သူဆိုရင်လဲ ကိုယ့်ဘက်က မပြောင်းလဲပဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တောင်းမှာ ပဲ၊ လာ ဟော့ ပေါ့စားပြီး အိမ်ပြန်မယ်၊ မင်းက အခုမှ အိပ်ရာကနိုးတော့ ဘယ်အိပ်ချင်မလဲ၊ ခွင့်ပြုရင် မင်းအိပ်ချင်တဲ့ အထိ အဖော်လုပ်ပေးပါရစေ’

တစ်ခါမှ မရရှိဖူးတဲ့ ချစ်သူအမောင်ရဲ့ ယုယကြင်နာမှုကို ဦးလေးဆီက ရနေပါလား။

သူဟာ ကျွန်မ စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင် မင်းသားတစ်ပါးလို မလှပပေမယ့် တည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့ ယောက်ျားပီသတဲ့ ရွက်ကြမ်းရေချို အဆင့်ပဲရှိတာပဲ။ ကျွန်မ သူနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရင်မခုန်နိုင်တာကတော့ အသေအချာပါပဲလေ။

ဒါပေမဲ့ ယုယကြင်နာမှုကြားမှာ တော့ သာယာမိတာ အမှန်ပါပဲ။

ကျွန်မ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး နားလည်သိတတ်တဲ့ အချိန်ကစပြီး ယုယကြင်နာမှုနဲ့ ဝေးခဲ့ရတာ ကြာပြီပဲ။

အမောင်က ကျွန်မနဲ့ ရွယ်တူမို့ အနိုင်ယူလိုက် ပြိုင်စိတ်ကောက်လိုက်နဲ့ မို့ ကိုယ်ကပဲ အနစ်နာခံ အလျော့ပေးရတာက များများ ရယ်။

ကဲ အမောင်ရယ်၊ ဒေါ်ဂုဏ်ခင်ကြီးရယ် ရှင်တို့ တွန်းချလိုက်လို့ ကျွန်မ ရတနာကျင်းထဲကို ရောက်သွားပြီပဲလေ။